

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XII. Hercules idem ac Josue.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

gumentum.
Syll. Præd.
libr. 4. cap. 1.

rentur, hinc effici putat Philosophus Theologo-Politicus alterius esse quam Josuæ: quod ex Grotio & Præadamitico patrono sumsit. Cui rationi parem adhibebimus responfionem, quam simili adversus Mosis libros argumento adhibuimus; nempe hæc vel à Samuele, vel ab Efdra illic fuisse adtexta.

Septimum ar-
gumentum.
Jol. 16. 10.
Jud. 1. 29.

IX. Objicit præterea versum postremum decimi sexti capituli, in quo legitur Chananæos Gazeritanos ab Ephraimitis neutiquam fuisse deletos, sed vestigales factos: quæ quoniam reperiuntur itidem in primo libri Judicum capite; Librum illum recentiorem esse Josua concludit. Frivola ac futilis argumentatio: nam res quæ fiunt, ei necessario illigantur tempori, quo fiunt. At quæ factæ non sunt, nulli certo adnectuntur tempori, nec ulla ætas est, qua factas non esse jure dici non possit. Ut si quis dicat in Vita Tiberii à Romanis deletam non fuisse Germanorum gentem, hoc ipsum in Vita Vespasiani dicere poterit. At si Gallos dicat à Cæsare domitos, res hæc illigabitur decennio illi quo gesta est, neque ultro, citroque vagabitur. Itaque cum ait Josue Gazeritanos ab Ephraimitis non fuisse excisos, idem dicere licet de sequenti ævo, quo nec excisi sunt.

Octavum ar-
gumentum.

X. Infinitale vero est octavum argumentum, proptereaque invalidum ac leve; nam quod nulla fiat Josuæ mentio in historia conjurationis decem tribuum adversus Gaditas, Rubenitas, & Manassæorum partem, quæ vicesimo secundo Josuæ capite facta narratur propter Aram illam ingentem in ripa Jordanis erectam, hinc concludit Adversarius Theologo-Politicus defuncto jam Josua hæc evenisse. Quid si tunc æger erat Josue? quid si aliis negotiis districtus? Sed cur ad eas præscriptiones confugimus, cum in hoc ipso capite tutissima nobis pateat defensio? narrat quippe sacer Scriptor Rubenitas, Gaditas, & dimidiam Manassæorum partem, post domitam Chanaanitidem in proprias sedes à Josua dimissos, cum ad tulpulos Jordanis pervenisissent, antequam disjungeretur, immanem illam Aram molitos esse, quæ reliquos Israëlitas concitavit. Vides connexionem rerum & temporum: à Josua dimituntur Rubenitæ cum sociis, iter faciunt versus fines suos, veniunt ad Jordanem, Aram extruunt, tumulantur Ebraei reliqui, legatos mittunt, excusationem accipiunt: hæc intra paucos dies & vivo Josua evenisse planissimum est.

Nonum ar-
gumentum.
Jol. 24. 25. 26.

XI. Capite postremo Josuæ, hæc leguntur: *Percussit ergo Josue in die illo fœdus, & proposuit populo præcepta atque judicia in Sichem. Scripsit quoque omnia verba hæc in Volumine Legis Domini.* Ex his verbis recte collegimus Librum hunc Josuam auctorem habere. Sed mirare ingeniorum dissensionem: contrarium inde effici putat Scriptor Theologo-Politicus: nam pactum illud, inquit, à Josua & populo cum Deo initum, descriptum est in volumine Legis Domini, quod alterum pactum populi cum Deo continebat. Atqui nullus extat liber, in quo utrumque pactum extet, perisse ergo librum hunc dicendum est. Verum à Disputatore nostro quaesitum velim, an non vicesimo nono, aliisque Deuteronomii capitibus alterum habeatur pactum; an non item vicesimo quarto Josuæ capite postremum descriptum extet. Superest igitur liber, in quo habetur utrumque pactum, Pentateuchus nempe iis auctus, quæ Josue adjecit, Libro nempe hoc, qui Josuæ nomen præfert.

Hercules
idem ac Josue.

XII. Hæc habui de libro Josuæ quæ dicerem: nunc agamus de ipso Josua, qui quoniam Mosis administer fuit, & rerum gestarum particeps ac socius, hinc effectum est, ut falsis eum nominibus, perinde ut Mosem ipsum dissimulari consequens ætas, & actorum ejus didita primùm inter Chananæos & Phœnices, inde in remotiores gentes fama, innumeris subinde figmentis aucta accreverit. Josuæ ergo optime demonstraverimus vetustatem, si vetustissimarum fabularum integumentis involutum eumprehenderimus. Constat inter eruditos Josuæ impostam esse Herculis personam. Id uberrime demonstravit Gerardus Johannes Vossius in libris De idololatria. Argumenta ejus in pauca contraham. Hercules Indos bello appetisse dicitur, quod in Syria & Arabia bella gesserit Josue: terra enim omnes ultra mare Mediterraneum sitæ, Indiæ nomine olim à Græcis appellabantur. Hercules Diis adversus Tiphæum, aliosque Gigantes præliantibus opem tulit: Josue bella Dei gessit adversus Chananæos, aliosque Terræ promissæ incolas, viros giganteæ proceritatis. Fuit unus ex illis Og rex Basan, cujus lectus ferreus novem cubitos longus erat, latus quatuor: is est ipse Tiphæus, ut ostendunt nominum significationes; nam hoc à *τιφω*, illud à *πυ*, quorum utrumque sonat, *ussit*, *coxit*. Nec obstat, quod superius observavimus, Typhonem Mosis esse simulacrum; sæpe enim vel eandem personam pluribus, vel varias personas eidem accommodarunt, ut à me quoque adnotatum est. Herculem adversus Gigantes ad ripam Rhodani pugnantem imbre lapideo à Jove adjutum ferunt: Deus quinque Regum contra Josuam præliantium copias lapidibus grandinis oppressit. In Arimis Tiphæus profligatus jacuit: in Aramæis, hoc est Syriacis campis

Voss. De idol.
libr. 1. cap. 26.

Og rex Basan, Philistæi, Chananæi, aliique Gigantes prostrati sunt. Herculis, non Thebani, sed Ægyptii ætas cum ætate Josuæ convenit, ut ostendit Chronicon Eusebii. Hæc Vossius acute & erudite, quibus illustrandis & confirmandis nos aliqua subjiciemus: ex quibus cognoscetur verum eos feliciter esse odoratos, qui nullum unquam fuisse Herculem suspicari sunt.

Hercules Ægyptius fingitur, Nilo patre natus, & Mosis coævus: Josue in Ægypto natus est Mosis temporibus. Tyrius quoque dictus est Hercules, nam Phœnices cum Judæis confundere Græci solent: quippe & Palæstinam Phœnicen esse dictam, & Judæos Phœnicibus permixtos perhibent veteres Geographi. Moschus ille Sidonius, quem testem citat Strabo, Moses ipse fuit, ut à me probatum est. Ea Tyriis tribuit Theophrastus in libro De legibus, quæ Judæis solis convenire docet Josephus disputans contra Apionem: nec Phœnices & Syros Palæstinam incolentes à Judæis distinguit Herodotus, ut ibidem Josephus adnotavit; nec distinguit Aristophanes, cum Phœnices appellat *Ἰαζωῶν, recutitos*; cum non ipsi, sed vicini eorum Judæi præputia ponerent. Hinc ergo patet cur Herculi, qui Josue est, patria Tyrus assignetur. Idæus quoque & Cretenis dictus est Hercules; quod *Κρητῆς* appellentur Palæstini, ut supradocuimus in Dissertatione de Minoë, & Idæi cum Judæis confundantur. Trinodtio genitum eum ferunt, propter moram Soli à Josua injectam per Gabaonitanæ pugnæ tempus: unde & finxerunt Fabulatores, Solis radiis aliquando adustum Herculem, arcum in eum intendisse: unde & Astronomiæ peritus Hercules habitus est, adeo ut Astrologus eognomine sit dictus, ut habet Festus: unde & Sol ipse à Græcis creditus est, ut est apud Eusebium & Macrobius: unde & Atlantem caelum humeris gestantem sublevasse & oneri successisse commenti sunt; vel fortasse quod in partem curarum ac dignitatis Josuam asciverit Moses, quando impositis capiti ejus manibus partem ei gloriæ suæ transfecit, quemadmodum habet liber Numerorum, atque is Mose demum defuncto Israëlita Reipublicæ administrationem capessivit; vel quod montem Sinai subeuntem Mosem solus Josue sit comitatus. Mercurii, Osiridis, Æsculapii, & Evandri, quos Mosis figuram gerere diximus, coævus Hercules ponitur. Nec coævus duntaxat, sed socius quoque est Mercurii dictus, unde & communia olim utriusque fuisse simulacra tradit Aristides, & communes utrique visuntur Inscriptiones. Liquidum etiam est, quamobrem scripserit Diodorus Osirim ad bella proficicentem copiis suis Herculem præfecisse. Quod vero addit, eundem in exercitu Anubin habuisse, id Calebem notat, unum ex Terræ promissæ exploratoribus, Josuæ socium, cujus nomen *כלב* cum *canem* sonet, idcirco Anubin Cynocephalum mendax vetustas confinxit; atque hinc etiam nata est fabula de Cane Herculis purpure repertore. Arma accepisse Herculem à Mercurio & Apolline & Vulcano fabulatur Apollodorus: hos tres unum Mosem esse docui, cujus imperiis arma sumit Josue & tractavit. Hesionen ab irruente ceto tutam præstitit, Andromedam Perseus, qui Moses est, Magum & præstigiatorem fuisse Herculem idem Diodorus asseverat; quod inusitatis prodigiis Josuæ victorias Deus promoverit. *Μωυσῆος* vocatus est, perinde ut Apollo, qui Moses est, cum quo communia multa habet Josue. Hercules Musarum appellatur apud Macrobius, & in Inscriptionibus: quo nomine Romæ cultus fuit. *Ἡερμαχῶς* etiam nuncupatus est, quemadmodum & Mercurius, altera Mosis imago. Ducas hoc ex Pausania. Philosophus eximius habitus est, Suida teste, quod in Mosem aptissime quadrare docuimus. Refert Cleodemus adversus Antæum gigantem cum filiis Abrahami Herculem esse profectum: Josue adversus Enacæos gigantes cum Israëlitis Abrahami nepotibus bellatum ivit. Post devictum Antæum coronatus dicitur Hercules à Mercurio, qui Moses est: hic Josuam ob res præclare gestas meritis præmiis & laudibus profecutus est. *Παυσανῆος* cognomento dictus est Hercules Idæus, ut narrat Pausanias, hoc est Satteltes, & Stipator, & Comes, & Custos, quemadmodum appellatur in Marmoribus antiquis; quod hoc officium Mose Josue præstiterit. Ideo adversus Indos bella gessisse dicitur, & adversus Æthiopas; quod hos bello laceraverit Moses, illos vero sub Bacchi persona expugnasse fingatur. Ideo etiam vatem Herculem & naturalium rerum scientem fuisse tradit Herodotus apud Clementem Alexandrinum, quippe Mosis pleræque dotes Josuæ propter individuum societatem adscriptæ sunt. Atque hæc pensanti mihi probabile sit Columnas illas celebres Herculis ex Columna ignea Ebræorum exercitui præeunte originem habuisse: quamquam valde incerta sunt quæ de Herculeis Columnis jaçantur. Unicam quidem Columnam ab Hercule Ægyptio in Africa positam Diodorus commemorat. In Gaditano Herculis templo Columnas fuisse auro & argento fufas Philostratus testatur, numerum Columnarum non apponit; nec Strabo, qui non alias ad fretum Gaditanum positas fuisse arbitratur, Posidonii auctoritatem secutus. Duas in Tyrio Herculis templo Columnas,

Strab. libr. 16.
Steph. in 167.
Priscian. in
Perieg.
Strab. libr. 16.
Joseph. libr. 1.
contr. Apion.

Euseb. Præp.
Evang. libr. 5.
Macrob. Sat.
libr. 1. cap. 20.
Num. 27. 18.
& seq.

Aristid. Orat.
in Herc.
Inscr. Gent. p. 1.
Diodor. libr. 1.
& 3.

Apollod. libr. 4.

Diodor. libr. 3.
& 5.

Macrob. Sat.
libr. 1. cap. 12.
Inscript. Græc.
p. 1070. 5.
Pausan. Hærot.
Suid. in *Ἡερμαχῶς ἀγαλλῶς*
& in *Ἡερμαχῶς*.
Cleod. apud
Euseb. Præp.
libr. 9.
Pausan. Eliac.
1. & 2.

Clem. Alex.
Strom. 1.

Diod. libr. 1.
Philostr. Vit.
Apollon. l. 1. c. 1.
Strab. libr. 3.

Herod. lib. 2.
cap. 44.
Phil. Bybl.
apud Euseb.
Præp. lib. 1.
cap. 10.

Joseph. Antiq.
lib. 2. cap. 5.
Artap. apud
Euseb. Præp.
lib. 9. cap. 27.

3. Reg. 7. 13, &
104.

Eupol. apud
Euseb. Præp.
lib. 9. cap. 14.
Joseph. Antiq.
lib. 8. cap. 2.
& lib. 1. contr.
Apion.

Sil. lib. 7.
Philost. Vit.
Apoll. lib. 5.
cap. 1.

Eupol. apud
Euseb. Præp.
lib. 9. cap. 14.
Theoph. apud
Euseb. ibid.

Diodor. apud
Euseb. Præp.
lib. 2. cap. 1.
Lactant. lib. 1.
cap. 11.
Cicer. lib. 1. de
divin.

Antip. Anthol.
lib. 4. cap. 22.
Serv. in Æn. 11.
Clem. Alex.
Strom. 1.

Joseph. lib. 2.
contr. Apion.

Paul. Eliae. 1.
Herod. lib. 2.
cap. 44.

alteram ex auro, ex smaragdo alteram, positas fuisse perhibet Herodotus. Neque hic prætermittendum est, quod ex Sanchoniathone tradit Philo Byblius, Usūm Hyphurani fratrem duas Columnas Tyri, Igni, Ventoque consecrassē & adorassē, ac ferarum sacrificiis coluisse. Aperte vides Columnam illam ignis & nubis, in qua duces se Ebraeis præbuit Deus, qui crebris animantium immolationibus; ex instituto Mo- sis placabatur. Adde fratribus his defunctis, eos qui superstites fuere, virgas conse- crassē, eisdemque Columnas adorassē. Virgæ autem Mosē & Aaronem denotant, & nomen quoque Usus idem videtur esse ac Ægyptium Τ^ους, quo nomine dictos fuisse qui essent ex aquis servati prodit Josephus. Hujusmodi autem fuit Mosēs. Ad- stipulatur Artapanus qui narrat Ægyptios Mosaicæ virgæ portentorum effectrici id honoris habuisse, ut in omnibus templis virgas consecrarent. Sed dissimulandum non est, observasse me vocem, σήλη, qua usus est Byblius ille Philo, non semper *co- lumnam*, sed & *statuam* aliquando notare. Exempla nobis sunt in promptu. Videndum igitur num & eandem illic significationem obtineat. Ut ut est, satis cognoscimus apud Tyrios, Tyriorumque colonos Gaditanos, frequentem fuisse sacrarum Columnarum usum. Itaque Hiram Tyrius, artifex ille ærarius, quem ad opera Templi accersive- rat Salomon, cum duas illas ingentes Columnas æreas, quas Templi altitudinem æquassē tradit Eupolemus, in porticu constituit, mori patrio videtur obsecutus. Sed redeamus ad Herculem. Scribit Menander, à quo Tyriorum Annales è Phœnicio sermone in Græcum translati sunt, in fragmento quod libris suis ἀρχαιοδορίας Jose- phus intexit, in Tyrio Jovis templo dedicatam fuisse ab Iromo rege auream Colum- nam: in gratiam, ut puto, Herculis, quem impense idem Iromus coluit, ut habet ibidem Menander, primusque ipsum statua honestavit, cum in templo ipsius Gadi- tano nullam fuisse effigiem doceant Silius & Philostratus. Addit Eupolemus auream hanc Columnam Tyri in templo Jovis consecratam; donum fuisse Salomonis. Hoc si verum sit, jam tum in profanos gentium ritus declinasse Salomonem dicendum est, cum Ethnicis impietatis instrumentum subministravit. At credendum potius Theo- philo, qui narrat Salomonem residuum ex Templi fabrica aurum ad Tyrium regem muneri misisse, hunc filix simulacrum ex eo constavisse, & in aurea Columna sic tan- quam theca conclusisse. Manavit & ad alias gentes isthæc Columnarum consecran- darum religio. In templo Jovis Triphylii visebatur Columna aurea, ab ipso Jove, ut in- dicabat titulus, posita; ex cujus præcipue inscriptionibus Euhemerus antiquus Au- ditor Jovis caterorumque Deorum historiam compilavit. Testes Diodorus & Lactan- tius. Fuisse & in fano Junonis Lacinix Columnam auream scripsit Cicero ex Cœlio, quam à Tyriis positam persuadet recepta apud Vereres opinio, fanum hoc ab Hercule fuisse exstructum. Hercules enim magno in honore erat apud Tyrios, ut cre- dibile sit gesta sua, & reperta, velut inventionem purpuræ, ipsi nonnumquam adscri- psisse. Addit Cicero Hannibalem, Columnam hanc cum exterebrasset & solidam in- venisset, auferre voluisse; verum monitu Junonis absterritum, ex eo auro quod ex- tritum fuerat, buculam confari jussisse, & in summa Columna collocari. Quo facto geminum videtur conjunxisse Mosaicæ historiae symbolum, & Columnam, & bucu- lam. Nam ad hanc quod attinet, nihil aliud fuisse puto quam Apidis simulacrum, quem Mosē esse diximus. Hanc Ægyptiorum religionem imitati sunt Aaron & Je- roboam, cum vitulos aureos adorandos proposuerunt Ebraeis, qui mores Ægyptios nondum penitus dediscere potuerant. Imitata videntur & finitimæ gentes, atque eam deinde à Tyriis Carthagenenses, eorumque dux Annibal accepisse. Præter me- moratas Columnas, alias quoque ab Hercule, item ut à Baccho, qui Mosēs est, in India positas fuisse legitur in Epigrammate Antipatri Sidonii; legitur & apud Ser- vium, Herculem Columnas in Ponto, ut & in Hispania statuissē. Et nos jam obser- vavimus ex Clemente Alexandrino Bacchum & Apollinem, qui Mosēs icones sunt, Columnæ simbolo, propter eandem Columnam Israëlitarum ducem, fuisse expressos. Queritur præterea Josephus Apionem Grammaticum, Mosaicarum rerum non satis peritum, scripsisse Mosē Heliopoli Columnas quasdam statuissē ad Solis motus ex- plorandos. Tot commentitias Columnas peperit una hæc Columna, in qua delites- cens Dominus ducem se itineris Ebraeis præbuit. Ac pro una quidem duas ab ali- quibus videmus fuisse confictas; quod Israëlita hæc per diem nubilo esset colore, per noctem vero igneo, atque ita quasi duplex haberi posset. Alexicaon Græci Herculem appellabant, Coi contractus Alexin, hoc est Averruncum, ita alludentes ad nomen Josuæ, יֵשׁוּעַ, quod Servatorem & Salutiferum sonat. Sed & Herculem *σωτήρα* cognominatum ferunt in nummis Thasiarum, qui fuerunt Phœnicum coloni; & uti par fuit, & testatur Pausanias, Herculem eundem colebant ac Tyrii; quem- admodum & Tyrios Herculis Thasi templum habuisse perhibet Herodotus. Hinc sepe

sepe in Inscriptionibus appellatur Hercules conservator, & Hercules defensor: quo nomine Romæ Templum habuit. Quædam habet, DEO HERCULI COMITI ET CONSERVATORI. Alia, HERCULI COMITI CUSTODI. Calendarium Capranicorum, cujus fragmentum affert Gruterus, HERCULI MAGNO CUSTODI. Est apud Eustathium *καρπώματα* cognominatum fuisse Herculem ab Oeteis, *καρπώπων*, hoc est *καρπώπων*, à locustis, quarum lue ipsos liberavit: cognominatum vero ab Erythraeis *ἰσχυρόν*, à vermiculis vineas corrodentibus, quas abegit ex ipsorum regione & profligavit. Romanis *δαίμων* dictum tradit Clemens in Protreptico. Scribit Pausanias hunc in Olympia sacrificantem votum *Στομίου* Jovi fecisse, ut muscas importunas & molestas à se depelleret, atque id impetrasset. At Solinus, eundem, cum illic ubi Roma deinde condita est, *viscerationem sacrivicolis daret*, *Myiagram Deum esse imprecatum* narrat. Fabularum istarum non alia origo quaerenda est, quam translata in Josuam culicum Aegyptiorum, muscarum, & locustarum prodigia à Mose edita. Serpentes dicitur infans Hercules in canis elisisse, quod Hevæos Chananæam gentem expulerit Josue, qui Cadmo duce in Græciam profugerunt: *Ἡρα* autem *Hevæum* & *Serpentem* Syriaca lingua significat. Apposita ad eam rem Clementis verba proferam è Protreptico, ubi de Bacchi Mythis sic disserit: *πάλιν οὖν τις κραιναίως τῶν ἐλέφω, ἀνευμύθοι πῶς ὄφρον, ἐπολύζοντες ἕνα ἐκείνῳ, δι' ἣν ἡ πλάνη παρηγοροῦσθαι, καὶ ὁ θάνατος ἐπιμορῶσθαι, καὶ σημεῖον ἔργων βαρυκῶν ὄφρι βῆν τελευτήσθαι: ἡ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀφελῆς τῆς ἕβραίων φωνῆς τὸ ὄνομα τὸ ἐνὰ διασωθέντων ἐρμηνεύεται, ὄφρι Ἡρα. Ἡραδινάρων κarnium distributionem celebrant, coronati serpentibus, ululantes Evam illam, per quam error cum morte subsecutus est, & in signe orgiorum Bacchicorum est serpens consecratus. Igitur juxta accuratam Hebraice vocis significationem, nomen Eva si aspietur exponitur, Serpens femina. Ex hujus vocis ambiguitate Lernaam Hydram contudisse dicitur Hercules à fabularum artificibus, & exitialem anguem ad Sagarim flumen extinxisse, unde Ophiuchi nomine & figura inter ἀστερισμοὺς donatus est; dicitur & Draconem Hesperidum mala servantem interfecisse, unde & Engonasin, sive Ingeniculi nomen & formam habuisse ex Eratosthene Hyginus observavit. Ex Eurysthei arbitrio pendebat Hercules, & ad ejus nutum præliabatur; quod & ipsius amore captum egisse volunt quidam: ita & ex præscripto Mosis Josue hostes adoriebatur, & labores suos exantlabat. Prometheum ad Caucafi rupes expansis manibus religatum liberasse fingitur Hercules, quo figmento expressum suspicor Mosem, in vertice collis lapidi insidentem, & manus passas in sublime tollentem, quoad Josue parta ab Amalecitis victoria hoc ipsum labore levaret. Narratur Hercules Acheloum fracto cornu domuisse, eique post victoriam cornu reddidisse; quod ita interpretantur Mythologi, intumescens unum è fluvii alveis, & iter morantem, per colliquias & incilia alio derivasse, & post transitum in pristinum alveum reduxisse. Dicitur quoque apud Pausaniam per Pheneatarum agrum excavasse alveum Olbio fluvio, quem Aroanium Arcadum alii vocant. Tempe quoque & insalubres Stymphali paludes ferrur exsiccasse, apertis montibus aquarum cursum retinentibus. Quibus illud Dei beneficium exprimitur, cum arefecit Jordanem, Josua Israëliticum exercitum transmittente, & pristinis deinde sedibus restituit. Mala Hesperidum ab Hercule detracta, & Geryonis abactos boves Mythici Scriptores commentum sunt: an quod, ut Madianitarum Moses, sic & Chananæorum Josue boves abegit & *μῆλα*, quæ vox & oves & mala significat: Busris, Augias, Sarpedon, Albion, Bergion, Dercynus, Eryx, Antæus, Eurypylos, Eurytus, Cteatus, Neptuni filii; Polygonus, & Telegonus, Neptuni nepotes, ab Hercule edomiti sunt: à Josua Chananæi & Phœnices, gens navigationibus & maritimis commerciis nobilitata. Tricorporeum Geryonem dicitur Hercules cecidisse, propter enormem Gigantum quos debellavit Josue staturam, solita hominum proceritate longe majorem: quam ob causam verisimilius est *πολυσχημῶς* Gigantes fuisse creditos, quam propter gestorum multitudinem, ut Diodorus existimavit. Crediti & adversus Jovem, & Osiridem, & Herculem bella gessisse; quod monstri illi Enacim idolis dediti, veri Dei cultum respuerint, & adversus ejus ministrum Mosem, quem Osiridem ab Aegyptiis fuisse appellatum diximus, & Mosis ministrum Josuam, & Deo consecratam gentem infeliciter bello contenderint. Gigantes, inquit Macrobius, quid aliud fuisse credendum est, quam hominum quamdam impiam gentem Deos negantem, & ideo estimatam Deos pellere de cælesti sede voluisse? Horum pedes in draconum volumina desinebant, quod significat nihil eos rectum, nihil superum cogitasse, totius vitæ eorum gressu atque processu in inferna mergente. Terrore percussis finguntur Gigantes illi: sic Rahab meretrix Hierichuntina de popularibus suis ad exploratores à Josua missos: Irruit in nos terror vester, & elanguerunt omnes habitatores terre: sic ipsi exploratores de Jos. 2. 14. iidem: Tradidit Dominus omnem terram hanc in manus nostras, & timore prostrati sunt*

Grut. Inscript. P. 45. & 134.

Eustath. in Iliad. a.

Pausan. Eliac. 1. Solin. cap. 2.

Hygin. Poët. Astron. lib. 2. & 3.

Pausan. Arcad.

Num. 31. 1. & seq.

Diodor. lib. 2.

Macrobius, lib. 1. cap. 20.

Jos. 2. 9.

Jos. 2. 14.

Jos. 5. 1. omnes habitatores ejus: sic ipse deinde Scriptor Libri: Postquam ergo audierunt omnes reges Amorrhæorum, qui habitabant trans Jordanem ad occidentalem plagam, & cuncti Reges Chanaan, qui propinqua possidebant magni maris loca, quod sicisset Dominus fluventi Jordani coram filiis Israël donec transirent, dissolutum est cor eorum, & non remansit in eis spiritus, timentium introitum filiorum Israël. Terrorem hunc Gigantibus Fabulatores ferunt injectum à Pane, quem probavimus esse Mosem, expeditionis hujus, secundum Deum, & be li auctorem. Post debellatos Gigantes duodecim Diis aras Hercules erexit: post interfectos Og & Schon, & transmissum Jordanem, duodecim lapides à viris duodecim, è duodecim tribubus sigillatim electis, in castris constitui jussit Josue ad perpetuam rei memoriam, & totidem in medio Jordanis alveo. Herculem Indicum cognominatum fuisse Belum perhibet Cicero, hoc est *ἑρμης*, quam dictionem *Domini* significare pervulgatum est: quippe Chanaanæ terræ dominatum Josue obtinuit. Mercurio clavam post caesos Gigantes Herculem consecrassè tradunt, quod Mosis auspiciis Josue reges Og & Schon deleverit. Hanc clavam ad Trezenem, prope statuum Mercurii Polygii, qui Moses est, actis radicibus & ramis repullulasse, & ex oleastro casa cum fuisset in oleastrum evasisse: vetus sermo est, à Pausania relatus in Corinthiacis, cujus origo latet in Aaronis virga, quæ à Mose in sacro Tabernaculo deposita restoruit & amygdalas trufit. Josue autem à Græcis Ebraicorum rerum non valde peritis attributum est, quod Aaroni debebatur. Ad Trezenem quoque fons est, quem ab Hercule reperrum fuisse dicunt, sed & sitienti flumen è terra erupisse fingunt: sic in eum transseribentes patratur à Mose prodigium, cum siccis Ebrais educas è rupe aquas propinavit.

XIII. Quærat aliquis quemnam hic Herculem significatum velim, Phœnicium, Creticum, an Thebanum. Pervulgata quippe hæc est doctorum hominum sententia, plures fuisse Hercules, & gesta omnium à Græcis fuisse in unum Thebanum collata; seu potius fortibus quibusque viris Herculis nomen fuisse impositum. Tres statuit Diodorus, Ægyptium, Creticum, & Thebanum: tres Arrianus libro secundo De expeditione Alexandri, Ægyptium, Tyrium, & Gracum, quibus Indicum præterea addit in Indicis ex Megasthene. Herculem alii antiquissimum arbitrantur Phœnicium, secundum Ægyptium, postremum ac recentiorum Thebanum. Quidam Ægyptios duos agnoscunt; Herodotus duos Græcos, Deum alterum, alterum Herocem; Cicero sex; duodecim alii, quidam etiam longe plures. Ego omnino unicum, cumque Iosuum fuisse statuo; nam quæ tribuuntur aliis, ad Iosuum omnia commode referri posse video. Antiquissimus enim habetur ille Phœnix, qui Melicarthus dicitur à Philone Byblio, ut est apud Eusebium: hoc est *מלך קרתא*, *Rex urbis, שׂוֹרֵס פּוֹלִיּוֹרְזֵר*, ut jam observarunt alii. Amathusii *מלכא*, hoc est *Regem*, simplicius appellabant; quod Israëlitis jure regio Josue præfuit. Ex hoc Melicartho Phœnicium, nomen habuit Græcorum Melicerta, qui & Palæmon, quem & Herculem esse testatur Hesychius. Phœnix idem Hercules, Defanaus, sive Diodas dictus est. Atqui hunc ipsum Mosis ætati æqualem faciunt ratiocinationes Eusebianæ, proindeque & Iosue *שׂוֹרֵס פּוֹלִיּוֹרְזֵר*. Quoniam autem à Iosua, quem Herculem habendum esse ostendimus, circa hæc tempora patria sua exterminati Phœnices, partim in Africam profugerunt, ut ostendit vetus Inscriptio literis Phœnicis exarata in Numidia Tingitana, quam refert Procopius in Vandalicis: *ἡμεῖς ἐσμεν οἱ φωνίτιες ἀπὸ πρεσβύτου ἰσραὴλ τῷ ἀριστῷ υἱῷ ναυῆ. Nos sumus, qui fugimus à facie Iesu latronis, filii Nave*; partim in Bithyniam & Thraciam & vicina Thraciæ loca Phœnicie duce; partim & in Bœotiam ac Illyricum præunte Cadmo, quem & centum præterea urbes in Africa condidisse Nonnus asseverat; hinc factum ut fama ejus per varias gentes sparsa, horum animos terrore, illorum admiratione compleverit; ac ab aliis, putata Phœnicibus, *λατρός*, *latro*; Deus ab aliis, puta Ægyptiis & Græcis, habitus sit, quemadmodum & Mosis contigisse supra notavimus. Ac non Iosue quidem solum, sed & reliqui Israëlita latrones ab exteris gentibus appellati sunt, ut habet R. Selomoh Iarchi, sive propter expilatos furto Ægyptios, sive propter dejectos sedibus suis Chananæos. Cum ergo Iosue virtutem in Græcia prædicasset expertus Cadmus, Cadmo oriundum & Thebis natum sinxerunt Græci, quem ex Cadmi Thebarum conditoris verbis cognoverant. Quocirca cultum ejus Cadmum in Græciam intulisse traditum est à Pausania. Similiter qui Africanis ex profugorum Phœnicum sermonibus primum innotuerat, ab iisdem Africanis ad suas appulisse oras confictus est, & Antæum circa Tingi regnantem domuisse. Atque ea commenta posterior ætas, vel propter veri ignorance, vel propter innatam hominibus fingendi libidinem, tanto fabularum incremento amplificavit, ut Herculem in multos, Phœnicium, Ægyptium, Creticum, & Thebanum sejunxerit; & quidquid demum fortiter gestum undecunde

Cicer. libr. 3. De nat. Deor.

Pausan. Corinth.

Unicus fuit Hercules.

Diodor. libr. 3.

Herod. libr. 1. cap. 44. Cicero de nat. Deor. libr. 3.

Euseb. Præp. Evang. libr. 1. Hesych. in *μυθολογ.*

Hesych. in *μυθολογ.*

Procop. Vandal. libr. 1. cap. 10.

Nonn. Dion. libr. 13.

R. Sel. in Gen. cap. 1.

Pausan. in Eliac. libr. 1.